

The book cover features a woman with long blonde hair, wearing a blue patterned sweater, looking out a window. The window view shows a colorful landscape with a village, purple hills, and mountains. In the foreground, a wooden table holds a bottle of wine, a glass of red wine, and a plate of cheese and grapes. The entire scene is framed by a decorative blue border with floral motifs.

EMMA
HAMBERG

*Těší mě,
Agneta*

*Těší mě,
Agneta*

© Emma Hamberg and Piratforlaget 2023
in agreement with Politiken Literary Agency

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Veronika Opatřilová, 2024
Cover © Adéla Korbelařová, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5197-6 (pdf)

EMMA HAMBERG

*Těší mě,
Agneta*

přeložila Veronika Opatřilová

1

„Sebeklam.“

„Cože?“

„Osm písmen, třetí je B. Synonymum ke ‚lhaní sám sobě‘. Sebeklam.“

„Jo a mimochodem, tu kuřecí kůžičku jsi snědla ty?“

„Co? To fakt ne. Proč?“

„Když jsem včera myl nádobí, už na lince neležela. Ani jsem ji neviděl v odpadu.“

„To určitě kočky. ‚Znaky únavy pod očima‘, pět písmen? Kruhy, pochopitelně. Dneska byla ta křížovka nějaká snadná.“

Samozřejmě že jsem tu kůži snědla já. Ta je přece na kuřeti to nejlepší. Křupavá, tučná, kořeněná, a navíc u nás doma zakázaná. No, není nejmenších pochyb, že se Magnus po létě vrhnul na „naši novou dietu“. Zakázané je: červené maso, lepek, káva, alkohol, veškerý cukr a nejvíce ze všeho tuk. Takže teď sedím u snídaně za trest. Tu kuřecí kůži jsem snědla na znamení tichého protestu. A taky proto, že byla dobrá. Nenapadlo mě, že by Magnus kontroloval odpadky. Nedostatek fantazie na mé straně. Kontrola odpadků je přece logickým Magnusovým chováním.

„Měla by sis trochu pospíšit. Máme tam být za čtyřicet pět minut.“

Dostat se na to místo za pětáctyřicet minut nemám nejmenší šanci. Já mám svůj vlastní seznam zakázaných činností. Úplně nahoře stojí „navléct na sebe neopren a zaplavat si v říjnu v Edsvikenu“. Když se nad tím zamyslím, nepamatuju si, že bych od chvíle, kdy oslavil padesátku, Magnuse kdy viděla bez neoprenu nebo takového toho upnutého cyklistického úboru. Do práce jezdí na kole v legínách a přilbě. Domů se vrací v legínách a přilbě. O víkendech přichází na řadu neopren nebo ten jeho zelený image pozorovatele ptáků. Je to jako mít za manžela superhrdinu, co si ale svůj převlek nikdy nesundává. Ačkoliv superhrdina není to pravé slovo. Netuším, které zvláštní schopnosti Magnus má. Možná to, že ho zasytí studená ovesná kaše? Zato já mám rozhodně zvláštní schopnosti. Dokážu se stát neviditelnou. Nebo spíše já *jsem* neviditelná. I když sedím v pokoji, nikdo o mně neví. Ani Magnus mě nevidí, nehledě na to, že luštím křížovky na protější straně stolu. Všichni lidé se prý dají rozdělit do několika barevných skupin. Dělalí jsme ten test v práci. Člověk může být červený, to když chce o všem rozhodovat, nebo být krásně žlutě kreativní, harmonicky zelený nebo modře zásadový. Já do žádné barvy nezapadla. Takže jsem očividně průhledná. Tenhle typ nikdy v populárně-naučných knihách nepopisují. Pokud by měli průhledný typ osobnosti popsat, možná by to vy padalo nějak takhle:

Průhlední lidé se dělí na dvě kategorie: nedobrovolně a dobrovolně průhlední. Na ty, co byli neviditelní hned od začátku, a ty, co do neviditelnosti vpluli, aby se vyhnuli koktání, záchvatům paniky, zjištěním, že vtip, který působil v duchu vtipně, vyšuměl do prázdna. Ale jako se vším, co spadá do kategorie „dobrovolné“, i tady je v tom určitá

míra donucení. I ti dobrovolně průhlední se možná nejprve pokoušeli napasovat do všech ostatních barev, ukázali jak svoje zelené, červené, tak i modré stránky osobnosti. Když to ale jejich okolí nepochopilo nebo se sami příliš vystresovali, a kvůli tomu se jim nepodařilo ony barvy vyjádřit správně, průhlednost se jim zdála jako vysvobození. Nakonec (a to se týká jak dobrovolných, tak nedobrovolných) pořádně neví, kým jsou ani co chtějí, proto se přidají k těm, co ví naprosto přesně, co mají rádi, a mají zcela jasnou, do očí bijící signální barvu. Průhlední bývají jen zřídka středem pozornosti, což je škoda, protože průhlední lidé dokážou být opravdu zábavní. Vlastně i zábavnější než ostatní. Ale jen v duchu.

Ne, to, jak jsou zábavní, téměř nikdy nepronikne jejich kůží ven. A když je řeč o kůži. Průhlední (minimálně já) mají také dvojí morálku, předstírají, že drží basu s manžellovým jasným předsevzetím „nejíst kuřecí kůžičky“, ale tajně si dělají, co chtějí. Proto mají průhlední často nadváhu (minimálně já), obzvláště po pětačtyřicítce, kdy to spalování tuků definitivně vzdalo. Průhlední lidé trpí jak arogancí, tak hlubokým odcizením a to...

„Agneto, HONEM!“

Jejda, Magnus už stojí v předsíni v neoprenu a plavec ké čepici? Ano, a v jedné ruce drží ploutve a v druhé můj neopren. Dostala jsem ho ke čtyřicátým devátým narozeninám, je – pochopitelně – té nejlepší kvality a prý je zaručeno, že s ním „můžu zcela bezpečně překonat všechny nástrahy otevřených vod“. Já nechci dobývat otevřené vody! Možná bych ještě zvládla dobývat klidný záliv v srpnu. Ale rozhodně ne otevřené moře se skupinou soutěživých tréninkových maniaků. V říjnu!

„Víš, jak jsem ti včera říkala o té bolesti za krkem, tak ta se dneska zhoršila. Hned jak nakloním hlavu na...“ S útrpným výrazem se pokouším natočit hlavu ke kuchyňskému oknu. „Takže s tebou nemůžu jít. Bohužel.“

Magnus mlčky stojí v předsíni s prázdným výrazem. Pak upustí můj otevřené-moře-dobývací-neopren a začne si přes ten svůj oblékat cyklistické kalhoty.

„Fajn. Tak to pojedu na kole.“

To si jako přes plaveckou čepici obleče přilbu? Jo, přesně to udělá. Jistota je jistota.

Hned jak s kolem zmizí na ulici, sejdu do sklepa. Otevřu velký mrazák, odsunu stranou všechny možné houby a pod nimi se nachází můj ukrytý poklad: chleba. Žádný kvásek, jen bílá, nevyživná mouka s lepkem. Za mrazákem stojí sklenice meruňkové marmelády. Magnus si dal opravdu záležet, abychom se zbavili VŠEHO, co by nás mohlo přivádět k pokušení, takže vyhodil každou sklenici marmelády společně s máslem, nutellou, cukrem a zkrátka vším dobrým. Ze spárů smrti se mi podařilo zachránit lahve burgundského s korkem. Leží pod mojí postelí. U nás doma to začíná vypadat jako v USA během prohibice: něco, co mělo být dobré pro morálku, se jednou zcela vymkne kontrole. Všechno to vyústí v korupci, pašování alkoholu a vraždění. Taková mě tady, na ulici Hasselvägen 84, čeká budoucnost.

Tuhle jsem si dala skleničku, když jsem na instagramu viděla, že si skoro celý můj knižní kroužek (chyběla jsem jen já a ta s brýlemi našikmo) vyrazil ven na víno a dobře se baví v nějaké útulné vinárně ve městě. Nedala jsem té fotce *To se mi líbí*, ale šla jsem rovnou do své ložnice (rozuměj: do své ilegální hospody) a nalila si plnou sklenici vína do kelímku na zubní kartáček. Přičichla jsem si

k vínu tak, jak se to dělává, usrkla si, zakloktala a udělala *hmmm*. Jo, Magnus mě naučil, jak se to dělá. Než se stal alkohol nezákonným, pochopitelně.

„A pak jsem si povídala pro sebe. Jako teď. Hlasitě a do vzduchoprázdná. Mám v sobě tolik slov. Kdyby jen lidé věděli, že takový tichý člověk jako já v podstatě bez ustání žvaní. Když je Magnus pryč, mluvím nahlas, když je doma, jsem trochu tišší. Ne že bych se cítila nejistá, to spíš proto, že Magnus nechápe, o čem mluvím. Bylo to tak vždycky. Ze začátku jsem mluvila jeho jazykem, tak, jak se to dělá, když se chcete zalíbit. Fungovalo to skvěle. Problémem bylo, že jsem si pak připadala jako na nikdy nekončícím jazykovém kurzu. Tři týdny v Bournemouthu nebo dvacet čtyři let v Magnusově zemi, v tom není rozdíl. Přizpůsob se, uč se jazyk, buď otevřená nové kultuře, předstírej, že miluješ slaný koláč s játry a nemluv agnetsky, protože to by hostitelská rodina nic nepochopila. A ty přece chceš, aby tě měla hostitelská rodina ráda. Magnus byl moje hostitelská rodina. Měl mě rád. Umím mluvit po magnusovsku fakt dobře, když se snažím, jeden by mýsl, že jsem Magnus já. Byl to pro něj šok, když se ukázalo, že já jsem Agneta, s docela jinou kulturou a s jazykem, který má podle něj velmi pochybnou gramatiku. Teď mluvím agnetsky hlavně tady doma. Magnus se můj jazyk zatím ještě nenaučil. Takže většinu času mluvíme jeden přes druhého. Když se tak zamyslím, na tom jazykovém kurzu jsem celý život. Navštívila jsem tolik zemí, ale nikde nemluvili mým jazykem. Dokonce ani moje skutečná rodina. Jako bych snad byla adoptovaná. Moje děti jsou trojjazyčné, mluví magnusovsky, agnetsky a taky svým vlastním jazykem. Ale vidím na nich, že i ony mají za to, že moje gramatika je trochu složitá. Rozumí, co jim říkám, ale nijak se jich to nedotýká.

Naštěstí já jejich jazykem mluvím, takže se to obvykle nějak vyřeší. A hele, už mi vyskočil chleba z topinkovače!“

Řádně si topinky potru marmeládou a pozorně si je prohlédnu. Ještě trochu snesou. Natru je ještě jednou vrstvou, zakousnu se, spěchám na pohovku a přitom zbavím fíkus několika suchých listů.

„Takže. Zas tak moc mi ten jazykový a kulturní rozdíl nevadí. Děti se odstěhovaly z domu a Magnus většinu času sedí nahoře ve svém pokoji za zavřenými dveřmi a upravuje si fotky ptáků. Musí myslet na svůj instagramový účet. Nikdy nepublikuje fotky mě, dětí a ani koček. Ne, ne, jen ptáci. Vše nejlepší ke dni čejek! A k tomu fotka čejky v protisvětle. Nikdy nenapíše o našem výročí svatby s mojí fotkou v lichotivém světle. Není prostě romantik. Ale to ani já. Taky nepublikuju jeho fotky v protisvětle a nerozepisuju se u toho o síle lásky. Nejčastěji si povídám pro sebe, zatímco Magnus plave v zálivu Edsviken. Magnus je prostě soutěživý typ, baví ho všechno, v čem se dá závodit. Kdo nejrychleji obeplave Edsviken v říjnu? Kdo zaškrtně tři sta ptáků v jakémisi ptačím bingu? Kdo katalogizoval všechny ptáky v latině? Magnus, pochopitelně. Tak jeho mozek funguje. Všechno, co čte, v něm zůstává. Já si nepamatuju nic. Mám za to, že by bylo fajn jednou provždy pochopit izraelsko-palestinský konflikt, tak si o tom trochu čtu a po dvou hodinách je všechno fuč. Ale zato si pamatuju, že Paris Hilton měla čivavu jménem Tinkerbelle. Dožila se čtrnácti let. Když Tinkerbelle zemřela, truchlili spolu s Paris i všichni její fanoušci. Tohle jsem četla v časopise *Tento týden* u své kadeřnice v roce 2015. Proč si pamatuju tohle, a ne problematiku izraelsko-palestinského konfliktu? Já si věci *dokážu* pamatovat, o tom není pochyb. Ale funguje to zcela nahodile. No sakra, to je dobrota. Opečený chleba se

sladkou marmeládou. Trocha másla by bodla, ale stejně je to tisíckrát lepší než studená kaše. Když ještě děti bydlely doma, máslo jsme mívali. Máslo a život. Teď máme jen studenou kaši a ticho.“

Lehnu si na pohovku, přes nohy si přehodím deku, křoupou chleba a zírám velkým oknem ven. Mrholí a po zahradě se plíží jedna z koček. S myší v tlamě na mě zírá prázdným pohledem.

„Ani ty kočky mě už nepotřebují. Nakrmí se samy. Když se zrovna s kvílením nepokouší rozmnožit v keřích. Trochu jako moje děti. Až na to, že kočky mi nevolají, aby ze mě vytáhly peníze.“

2

„Mělas tam být s námi. Sešli jsme se u benzinky, u té, jak je molo. Voda měla jen deset stupňů, ale byla tak osvěžující. Tentokrát jsme se vykašlali na doprovodnou loď, to nám dalo trochu víc svobody. Bylo z toho skoro deset kilometrů.“

„Deset kilometrů?“

„Jo, ale příští týden to navýšíme. Dokonce jsme se bavili o Lamanšském průlivu.“

„O Lamanšském průlivu? A to jako proč?“

„Že bychom ho chtěli přeplavat. Pochopitelně si o tom musím něco nastudovat, soustředěněji trénovat a taky to nebude tak brzo. Je to třicet čtyři kilometrů a bez neoprenu.“

„Jak to?“

„Pokud má přeplavání kanálu platit, a já chci, aby platilo, nemůžeš mít na sobě neopren.“

„To se nepočítá, když máš neopren? I kdybyste to přeplavali ve šponovkách, tak by se to mělo počítat.“

„Proč bychom plavali ve šponovkách?“

„To byl jen příklad.“

„Pochopitelně že můžeš kanál přeplavat i v neoprenu, ale nepočítá se to! Neregistrují tě u Channel Swimming Association.“

„Příšerná představa.“

„Ale můžeš se natřít tukem z ovčí vlny a taky můžeš plavat třeba v létě, kdy je moře ještě docela teplé. Bacha – ne tolik oleje!“

Zrovna do salátu s pohankou nalévám olivový olej, když mě Magnus zastaví a zkontroluje ho.

„Víš, oleje to chce jen kapku.“

„Ale mít po celém těle ovčí tuk je v pohodě?“

„Co?“

„Ale nic.“

Magnus rozřízne granátové jablko a celý obličej se mu rozzáří.

„Antioxidanty, antioxidanty, antioxidanty! Ty pomáhají se vším!“

„Se vším?“

„Jsou na všechno! Paměť, výkon a výdrž.“

„La Manche bude prosit o milost.“

„Víš, jak dostat zrníčka z granátového jablka?“

„No, prostě ho rozřízneš napůl a všechno vydlabeš?“

Magnus si odfrkne.

„Kdepak, to je nehygienické a zrníčka se tak zničí. Teď něco uvidíš!“

Položí ovoce na prkýnko a zvedne nůž do vzduchu. Teď dostanu lekci (o kterou jsem se neprosila), jak co nejlépe rozkrájet granátové jablko. Nemůžu se dočkat.

„Jsem v napětí, pusť se do toho.“

Započne systematické krájení, točení proti směru hodinových ručiček, bouchání dřevěnou vařečkou a já uvažuji, kdy se tohle z Magnuse stalo. Nebo bych spíš měla říct: kdy jsem si toho začala všimnout. Protože když se tak zamyslím, možná takový byl vždycky. Ta jeho optimalizace. Všechno se musí dělat tím nejlepším možným způsobem,

všechno musí být nejlepší podle dTestu (ačkoliv na dTest taky tak docela nespolehá, ještě musí všechno zkontrolovat na tajných amerických stránkách), protože proč se spokojit s něčím polovičatým? Došlo mu, že já se spokojím s lecčím, a to má pravdu. Tohle asi vyzní hrozně, ale kdybych nebyla vycvičená na to spokojit se s lecčím, nikdy bych si Magnuse nevzala. Sama cítím, jak příšerně to zní. Nejsem zlá. Jsem jen člověk, který nevyžaduje to největší a nejlepší v životě. Ale říct, že se spokojím s málem, je taky špatně. Protože já nejsem spokojená. Ale ani nespokojená. Já prostě jen... probublávám.

Vzdělání mi nějak ušlo. Magnus se dostal na Technickou univerzitu v Drážďanech a já šla s ním, protože jak řekla máma: „Tohle je životní šance. Drážďany s Magnusem, to je něco!“ Byla to sice spíš Magnusova šance než moje, ale v tom shonu se na tohle snadno zapomíná. Obzvláště pokud jste moje matka, která má za to, že bych se měla zajímat o ty, co se mnou chtějí mít něco společného. Podle ní je životní šance už jen to, že mě někdo vůbec chce. Takže zatímco on se stal inženýrem, já jsem porodila děti a hrála si na ženušku v domácnosti. Tahle životní šance skončila tím, že jsem nejprve tlačila kočárek v drážďanských zelených parcích a potom v sollentunských, a když pak byl konec tlačení kočárků, měla jsem pocit, že možnost studia je už dávno pryč. Pak se tátovi doneslo, že hledají zapisovatele na oddělení dopravních povolení ve Stockholmu, a tu práci jsem dostala já. „Životní šance,“ zvolala znovu matka. Že se taková objeví, právě když ji člověk potřebuje. „Jen si vezmi, Agneto, teď máš jak manžela, tak děti, dům a stálou práci v samotné dopravní kanceláři.“ Jo, já vím, životní šance. Když byly děti malé, tak to bylo praktické, teď ale už tak malé nejsou a já se nedokážu pohnout z místa. A po všech

možných reorganizacích a vývojích systému už najednou nemám ani kancelář, jen stůl v open space – jupí!

„Bezva. Vidím, že se soustředíš. Příště to zvládneš udělat sama.“

Magnus naposledy bouchne vařečkou do toho nebohého granátového jablka. Jsme spolu dvacet čtyři let. A k našemu vztahu rozhodně nepřístupuje se stejnou intenzitou, s jakou přistupuje právě teď k onomu granátovému jablku. Ale nechci být nespravedlivá. Ani já po nocích nesleduju na YouTube poučná videa na téma, jak oživit manželství. Zato se nemůžu vynadávat na ten francouzský seriál, kde zachraňují staré venkovské domy. Magnus by něčím takovým svůj čas neplýtvál, ne když se místo toho může dozvědět všechno možné o výhodách tuku z ovčí vlny.

„Ani jediné zničené zrníčko!“

Na pohankový salát téměř bez tuku pak navrší věžičku rudě zářících zrníček. Všechno je dokonalé.

Magnus odsune talíř a utře si pusou.

„Z té Lisiny zkoušky mám radost.“

„Volala ti?“

„Ne, psala. Nemá na volání čas a tomu já plně rozumím. Taký jsem to zažil, když jsem studoval v Drážďanech. Však víš. Bylo toho hodně. *Vollgas!*“

„*Vollgas?*“

„Mít toho hodně, německy.“

„Aha. Mně teda povídání s Lisou chybí. A s Ludvigem. Když bydleli doma, měla jsem přehled, i když jsme o všem nemluvili. Stačilo, že byli doma. Teď všechny detaily mizí, zůstávají jen ty... největší věci. Zkouška nebo že jedou do Kodaně. Ale unikají mi ty maličkosti. Třeba že si ostříhali nehty.“

„Že si ostříhali nehty?“

„To byla jenom taková metafora. Prostě bych chtěla vědět všechny ty drobnosti, kterými se zabývají. Ale jasně že mi kvůli tomu nebudou volat.“

Magnus se vrtá v zubech. Pravděpodobně mu v nich uvízlo jedno z těch profesionálně vydlábnutých zrníček.

„Tak to má být.“

Tak to má být. Co je to za větu a... zvoní mobil. Leží na konci stolu a vibruje. Magnus po něm strelí pohledem.

„Tvoji rodiče.“

„Videohovor?“

„Jo.“

Nato Magnus schová svůj talíř do myčky a odporučí se ke svému instagramu o ptácích. Každou neděli publikuje „nedělní popěvek“. Ptačí zpěv, který nahrál během předchozího týdne. V okruhu ptačích pozorovatelů to zjevně vždycky vyvolá hotovou senzaci.

Vezmu si mobil a posadím se na pohovku. Děti mi už nevolají kvůli ostříhaným nehtům, zato moji rodiče ano. Abych citovala manžela: „Tak to má být.“ Na obrazovce se objeví rozzářené obličej mého rodiče, sedí v baru, v pozadí se tyčí palmy. Křičí do mobilu tak hlasitě, až se otřásá celé Tenerife.

„AGNETO! AHOJ! JEN JSME TI CHTĚLI DÁT VĚDĚT, ŽE ŽIJEME!“

Pomoc, zvuk se v mobilu odráží.

„Jo, to vidím, živí a zdraví. Máte se dobře?“

Máma se přiblíží k obrazovce, na zubech má rtěnku a v ruce skleničku bublinkového vína.

„No to si ani neumíš představit, prostě si jen užijíváááme. Tátovi se včera povedla dokonalá hra. Po tomhle po-
bytu sníží svůj handicap, to budeš koukat!“

Teď se přiblíží táta, vidím jen, jak se mu zavírá a otevírá pusa.

„Jo, golfová hřiště jsou tady fantastická, měla bys přijet a taky si zahrát, zlatíčko.“

„Já ale golf nehraju, nikdy jsem nehrála, nikdy hrát nebudu.“

„Měla bys začít. Tvoje sestra hraje, a co teď má za handicap? Mamko? No to je jedno – každopádně golf je ve všech směrech skvělý, čerstvý vzduch, pohyb, socializace a... je to koníček!“

Přiblíží se mámina pusa. Musím trochu uhnout, vidím jí skoro až na mandle. Napije se vína a mlaskne, tak jak to dělá, když se chystá říct něco „vážného“.

„Agneto, miláčku! Právě jsme se o tom bavili s tátou. O tobě! Že by sis měla najít nějaké zájmy, abys chodila ven a setkávala se víc s lidmi, dělala něco zábavného, užívala si života. Zasloužíš si to. Vždycky jsi tu byla pro Magnuse a děti, a teď bys tu měla být sama pro sebe. Od té doby, co jsme začali hrát golf, se nám otevřel úplně nový svět.“

V záběru se objeví tátova ústa.

„Už to dávno není jen sport pro snoby, teď ho můžou dělat všichni. Kdybys viděla, jak máme dobrou partu. V provincii letíme společně do Benidormu, kde probíhá soutěž seniorů.“

„Soutěž v tom, kdo uletí nejvíc zbytečných kilometrů?“

V záběru se objeví jak mámina, tak tátova pusa.

„Co? Špatně tě slyšíme. Jsou tu nějakí muzikanti, s kastanětami a tak, je to vážně pěkné. Počkej, ukážu ti to. Ove, jak otočím tu kameru zpátky?“

„Musíš zmáčknout ten čtvereček.“

Prsty osahávají celou obrazovku. A konečně! Teď mě čeká roztřesená prohlídka celého baru na pláži s bílými

plastovými stolečky a támhle vidím pódium. Hraje hudba a křepčí se v barevných košilích. Z mobilu na mě křičí mámin hlas.

„Víš něco o Ludvigovi a Lise? Pořád jim posílám fotky, ale nic mi na to nepíšíou.“

„Mají se fajn. Lisa má v Lundu samé skvělé známky a z Ludviga bude v Lofsdalenu brzo hotový lyžařský instruktor, takže se mají dobře a...“

Máma mě přeruší zběsilým výkřikem.

„Dívej, jde sem celá golfová parta. TADY JSME!!!“

Přes celou obrazovku je vidět tátův červený nos. Měl by si v něm ostříhat chlupy.

„Musíme končit, ale dej na sebe pozor. Vypadáš trochu unaveně. Haló, tady je místo! Jasně, jen se posaďte. Posílám pusu, zlatíčko! *Dos botellas de cava, por favor!*“

3

Zírám do svačिनové krabičky na pohankový salát ze včera, posypaný bezchybnými zrníčky granátového jablka. Mí kolegové Lotta S., Lotta B., Stålis, Kåken a Bahar si v mikrovlnce ohřívají obědy a tlachají o tom, co dělali víkendů. Přichází i Blomman z dopravního úřadu. Naše oddělení je známé tím, že je nejzábavnější z celého dopravního podniku. Když jsme změnili systém a ten se přejmenoval na systém pozemkových licencí se zkratkou SPI, oslavilo se to obrovským dortem ve tvaru postele, který směli ochutnat všichni. A potom následovaly závody s malými postýlkami, které se daly natáhnout. Lottě S. a Stålisovi se dokonce podařilo si zasouložit dole v zasedačce oddělení IT. Já jsem vypila hodně vína, což dohromady s želé dortem nebyla zrovna ideální kombinace. Magnus mě musel vyzvednout už o půl desáté. Pozvracela jsem se ještě dřív, než jsme projeli Solnou. Děti druhý den ráno neměly nachystanou snídani na stole a byly z toho úplně pař. Kdyby se mi nepodařilo vypotácet se z postele a s příšernou migrénou jim uvařit ty jejich čajíčky a namazat chleby, málem by mi vyhladověly. Postávaly u lednice a byly dočista bezmocné. Ne, Lisa s Ludvigem moc selského rozumu nepobrali. Jejich výchova to po nich nikdy nevyžadovala.

„Jak víte, tak chodíme na vztahovou terapii a tam jsme dostali za úkol neříkat si vzájemně ponižující věci. Měli bychom buďto mlčet, nebo říkat jen to, díky čemu se ten druhý bude cítit lépe. Takže teď máme hodně tiché večere.“

Lotta B. dál povídá o tom, jestli si teď budou moct dovolit dva pronájmy, když prodají dům, a do toho Bahar vypráví o svém novém kadeřníkovi, který má téměř magický balzám, a Kåken se chlubí, že její synové nejspíš vyhrají nějaké fotbalové utkání. Já si v tichosti pojídám své antioxidanty. Lotta B. patří k těm, co dokážou pomlouvat svoje mizerné manželství, vyprávět o tom, jak musí o samotě nasávat, jak je pekelně unavená ze svých dětí, a přitom to od ní vůbec nezní tak příšerně. Dokonce to působí mile! Hned jak otevře pusou, chtějí i ostatní otevřít tu svoji a pak se strhne bouře. Když otevřu pusou já, tak všechny umlčím. Tak to bylo už od mého dětství. „Umlčím“ je možná silné slovo, ale když začnu mluvit o svém neexistujícím sexuálním životě, lahvi vína ukryté pod postelí nebo o dětech, které po mně chtějí jen peníze, není to nijak zábavné ani roztomilé. Spíš to vyvolá efekt ve stylu... *A neměla bys vyhledat pomoc? Lahev pod postelí, říkáš? Jakože piješ sama?*

Nikdy to nevyzní tak, jak bych chtěla. Protože jsem nervózní. Protože jsem *byla* nervózní – teď se o to totiž už ani nepokouším. Dřív, kdykoli jsem se měla ocitnout v nové situaci, byla jsem tak nervózní z toho, abych nebyla troska, že jsem nespala, a den nato ze mě byla troska. Sebenaplnující předpověď jak vyšitá. První den v nové škole nebo práci tak bývám strašně unavená a strnulá jako mrtvola. Lidé se mě na něco mile zeptají, já něco suše odpovím, to je většinou pochopeno jako nafoukanost a najednou nejsem jenom trapná a nervózní – navíc jsem ještě kráva! Druhý den. Nervozita trochu povolila. Teď jde o to to

obrátit, cokoli bude lepší než včerejšek. Budu se smát těm správným věcem u kávovaru a povypprávím vtipy tak akorát vtipné, díky kterým nebudu působit jako alkoholička nebo cynická matka. A tenhle tlak v žaludku mě potopí hlouběji než kdy dřív, dokud nesedím na dně bahna trapnosti. Po měsíci jsem už neslýchaně nudná. A nejen nudná, navíc se tajně začnu cítit nadřazeně. Klasicky mám za to, že to ostatní jsou trapní a že je to vlastně výhra, nemuset být součástí toho jejich ubohého společenství. Pochopitelně vím, že se jedná jen o strategii přežití. Ano! Víím to – mé sebeuvědomění má nejen šíři, ale i hloubku. Ale ne tak silné jako zlozvyky, jež mám odmala...

„Čas na dnešní horoskop! Tak se podíváme. Stálsi, ty jsi Rak, začneme u tebe.“

Lotta S. čte z mobilu:

„Můžete očekávat perfektní den, pokud máte partnera, se kterým žijete. Čím více času spolu strávíte, tím víc se přiblížíte. Pokud máte dneska schůzku, měli byste vyhledat pomoc advokáta.“

Pár lidí zatleská a ozve se smích. Lotta S. pokračuje:

„Bahar, ty jsi Lev. Možná se ti bude špatně spát kvůli trápení s láskou, ale vyhledej pomoc a podporu kolegů nebo starších příbuzných. Pokud se rozhodneš cestovat, možná tě čeká zdlouhavý a trochu otravný zážitek, ale nebudeš toho litovat.“

„NE! Příští týden jedu na Åland! Zdlouhavý a trochu otravný říkáš?“

„Zdlouhavý a otravný. Lotto B., ty jsi taky Lev, takže to platí i pro tebe. Agneto, ty jsi...“

Teď uvidíme, jestli si to pamatuje. Ne, jistěže ne. Lotta S. čte denní horoskop každý den. Zná všechna znamení, ale moje si nikdy nepamatuje.

„Ty jsi Váhy!“

No, co jsem říkala?

„Ne, jsem Blíženeček.“

„Jasně, Blíženci. Až přijdeš domů, budeš poměrně naštvaná kvůli vývoji událostí v poslední době. Jinak jsi dnes v práci dokonalý vůdce. Jakoukoli cestu však raději odlož na příští týden. Fajn, Agneto, jinými slovy jdi raději domů pěšky. Káken! Ty jsi Panna, co tu o tobě píšou...“

Nejsem Blíženeček. Jsem Kozoroh. A navíc jsem vážně na hlavu. Proč lžu o tom, které jsem znamení? Bojím se snad, že o mně horoskop prozradí pravdu? Že pokud se všichni v kuchyňce dozví mé znamení a uslyší, co si pro mě den přichystal, pak uvidí i mě, můj život, moje myšlenky i myšlenky, které jsem si ani nechtěla myslet? Vytáhnu mobil a najdu si denní horoskop pro Kozoroha.

„Začínáte se trochu nudit. Vaše nespokojenost může pramenit z nerovnováhy ve vašem životě. Pokuste se vyřešit nevyřešené věci doma nebo v práci a příliš se v nich nevrťte. Pro dnešek je důležité neukazovat všechny karty. Nepotřebujete všechno všem vysvětlovat, mohlo by to být špatně pochopeno.“

Nikdy nepřiznám, že jsem Kozoroh. Tahle astroložka je skutečně jasnovidka.

„Na stavebním úřadě včera záhadně přestaly fungovat tiskárny, což bylo trochu nešťastné. Na vysvětlení se samozřejmě přišlo. Lotto a Káken, až budete mít příště školení s novými počítači, nevytahujte ze zásuvky kabely od tiskáren.“

V zasedačce se rozezní smích.

„A přejdeme k naší obvyklé mantře – snižování rozpočtu. Znovu si projdeme všechny výdaje, možná můžeme něco zvýšit...“

Říká se jí Major, té naší nové šéfové. Bývala majorem. O tom nikdo nepochybuje. Pondělní schůze oddělení jede podle plánu. Piju slabou kávu, křoupou sušenky, poslouchám nápady, jak snížit rozpočet, a bojuju s nekonečným pocitem typu „jak jsem se tady ocitla“. A nemyslím tím jen tady v zasedačce, v tomto oddělení na dopravním podniku. Ale v celém svém životě. Je mi čtyřicet devět. A nejsem úplně pitomá. O pojmu krize středního věku jsem slýchávala od dětství. Když se naši sousedé na sídlišti rozvedli, máma mluvila šeptem o krizi. Když si tátův nejlepší kamarád koupil motorku: krize středního věku. Když si mámina kamarádka Lisbeth zesvětlila vlasy a dala se na cestování místo toho, aby seděla doma se svým nudným manželem, rezonovalo mezi stěnami našeho domova slovní spojení „krize středního věku“. Dnes už tyhle krize nejsou o motorkách a rozvodech. Je třeba rozhledu! Vývoje! Být znovu mladým! Padesátka je nová čtyřicítka a ta zase nová třicítka a vlastně je nám všem osmnáct. Ale jak to, že jsme tak vrásčítí, když je nám všem teprve osmnáct? Tak to přece nejde! Tudíž se zbavíme všech stop stárnutí botoxem. Já jsem se jako osmnáctiletá necítila, ani když mi bylo osmnáct, naopak jsem se cítila na čtyřicet.

Když mi bylo okolo dvanácti, to jsem ještě měla sny. Seděla jsem doma ve svém pokoji řadového domu s baretem na hlavě a touhou po Francii. Měla jsem i nejlepší kamarádku. Maju. Přišla do naší čtvrté třídy z Göteborgu a předtím žila v Londýně a Paříži. Její elegantní maminka měla za uchem Poison od Diora a táta byl šéfem velkého podniku. V tu dobu měl několik let vést švédskou pobočku, a proto se přestěhovali do velké vily poblíž našich řadových domků. Maja mě chápala. Byla milá, měla drahé oblečení a drsné holky ze třídy se jí snažily dobýt, dokud

jim nedošlo, že není jejich liga. Byla moje liga. Maja mě viděla. Sedávaly jsme na lavičce vedle sebe a Maja se mě na všechno ptala, hlasitě se smála mým vykoktaným odpovědím, čichala k mým voňavým propiskám a já k ní mohla po škole chodit na svačinu. Její máma měla v lednici zajímavé sýry a v hlavě zajímavé myšlenky a sedět s nimi u stolu, ochutnávat sýr a odpovídat na otázky, na něž se mě nikdo nikdy nezeptal, bylo... božské. S nimi jsem mluvila. Protože byli zvědaví.

Ve třídě jsme tvořily nesourodou dvojici. Majino drahé oblečení, táta velký šéf a to, že měla tu drzost vybrat si ze všech zrovna mě, to všechno z ní zakrátko udělalo „tu, co si o sobě moc myslí“. A já, která si nemyslela nic, jsem se na tom svezla. „Ta, co si myslí, že je něco, protože se kamarádí s tou, co si myslí, že je něco víc, což ve skutečnosti není, ale teď si to určitě myslí, a to je jako to nejhorší!“ A to bylo teprve kruté.

S Majou jsme se kamarádily dva roky. Potom se její otec musel vrátit do Paříže do centrální francouzské pobočky a najednou byla pryč. Chvilku jsme si psaly a já dostala poštou baret, ale nemělo to budoucnost. Obzvláště proto, že ona byla v Paříži a začala chodit do nové vzrušující školy a nestíhala psát dopisy a svoje sebevědomí si odvezla s sebou. Horší to bylo pro toho, kdo zůstal. Tedy pro mě. Bez Maji a jejího sebevědomí bylo všechno beznadějnější než dřív. Snila jsem o Francii, o tom, že se stanu au pairkou v Paříži, znovu budu Majinou nejlepší kamarádkou, budou nás pozorovat elegantní Francouzi, kteří budou moji slámovou barvu vlasů považovat za blond (Jo, bylo to v osmdesátkách, než se z objektivizace stalo ošklivé slovo. Být objektem bylo něco skutečně báječného, něco, na co se těšit!), ale máma nad tím ohrnovala nos. Ta rodina se jí nikdy

nelíbila. Byli moc nafoukaní a mysleli si, že jsou něco víc, a zároveň tomu, že jsou něco víc, věřila, protože hned jak se objevili, začala se chovat divně, blábolila a kulila oči. Když jsem přišla domů a vyprávěla jí o té vzrušující svačince, převyprávěla jsem jí naše rozhovory nebo jsem mluvila o Majině mámě, která voněla Poisonem a vzala nás ve svém sportovním autě do francouzské restaurace Cassi, máma na mě zírala, jako bych byla jednou z nich. Vysvětlila mi, že si musím hrát s ostatními holčičkami, a ne se izolovat s Majou a myslet si, že mi její svět patří, protože nepatří. Nebylo to skutečné. To mi jasně vysvětlila, ta moje máma. Jejich život byl sen, o kterém bychom neměly fantazírovat, protože to vede jen k neštěstí. Zato poctivé, obyčejné sny o obyčejných věcech, takové člověk mít může.

Ale já nesnila o tom, že budu žít jejich život, jen jsem byla šťastná, že mám kamarádku, co mě chápe. Máma si myslela, že bych měla být víc jako moje mladší sestra. Taková ta jednoduchá, veselá holka, která uměla skákat přes švihadlo, vždycky si ji do týmu v tělocviku vybrali jako první, snila o tom, že pojede do zábavního parku Gröna Lund na letní prázdniny, a nemluvila si sama pro sebe. Táta se přímo rozzuřil, když jsem zmínila, že bych se na střední škole učila francouzsky. NĚMČINA, o tu jde! Němčina *IST EINE WELTSPRACHE*, v Německu je to *GEMÜTLICH* a v Německu je pořádek *UND* řád, a navíc se tam nejede dlouho. Ve Francii je to nejisté, všichni na cestách jen troubí a neřídí se pravidly. Ježíši, to je krása, myslela jsem si, ale zapasala se na němčinu. *Durch, für, gegen, ohne, um*. Střední škola ze mě brzo vyhnala představy o dvořících se Francouzích. Jestli jsem byla trochu nesmělá na základní škole, je třeba říct, že gymnázium bez Maji moji jiskru studu rozpálilo do běla. Stala jsem se plachou doopravdy. To je

můj život. Ale myslím, že jde o koleje. To, že člověk pořád jede ve vyjetých kolejích. Vidím to tak jasně: sebe v autě v těch hlubokých kolejích, ze kterých se není možné dostat. Maková pole, stáda jelenů, malé rozkošné vesnické restaurace a podél cesty: dobrodružství. Ale dokud sedím v autě, nikdy nedokážu odbočit. Musela bych z toho auta vyskočit ven. A to ke mně moc nejde.

„... a tím bych to uzavřela. Nezapomeňte, že značky potřebují speciální pozornost obzvlášť kvůli té velké stavbě na Kungsholmenu. A musíte myslet, tedy *my* musíme myslet, na tu věc s utahováním opasku a nebát se za něj zatáhnout a jo, bla, bla, bla.“

4

„Musím si pořídit nové kalhoty na kolo. Ty staré už mají ošoupaný rozkrok a v Cyklopotřebách jsou zrovna slevy.“

Magnus ťuká do tabletu a do vyhledávání zadává „vyztužené cyklokalhoty“.

„Tyhle jsou z čtyřsměrového streče, to je fajn, a jsou přiléhavé. Výborně. Tak se podíváme na recenze...“

S očima upřenýma na všechny ty látkou obepnuté svaly do sebe hází studenou kaši. Další neděle. Týdny mi ubíhají tak rychle, jako by to byly půlhodiny. Někde jsem četla o důvodech, proč to tak někdy máme. Náš mozek totiž přesně ví, co se stane. Když dospějeme, pak chodíme do práce, večeříme s manželem jako už milionkrát předtím, popijíme víno z lahve schované pod postelí a všechno běží jak na drátkách a mozek se nenadře. Ví, co se stane dál, a nepotřebuje zpracovávat nové informace. *Voilà* – čas letí. Nebo to tak člověku aspoň *připadá*. Čím jsme starší a čím víc podléháme denní rutině, tím čas plyne rychleji. Naopak pro děti je všechno nové, proto pro ně léto nebere konce a večere se staršími příbuznými trvá celou věčnost.

Pro nás dospělé se vše zpomalí, jedině když prožijeme něco nového, například tragickou nehodu. Sedm vteřin se pak může zdát jako nekonečno. Mozek si musí uspořádat

všechny nové složky a čas jako by se zastavil, protože jsme tak soustředění a zcela v přítomném okamžiku.

Annika ze čtenářského kroužku to prožila, když svému muži oznámila, že se chce rozvést. Popsala nám to těmito slovy: „Asi hodinu na mě jenom zíral.“ To se pochopitelně nestalo, zhruba do deseti vteřin vyběhl z domu, odjel do Västerås (kdoví proč zrovna tam) a opil se do němoty. Takovou věc manželovi neoznamujete každý den, Anničin mozek měl tudíž napilno, aby si všechno srovnal. A mozek jejího nastávajícího exmanžela zřejmě také. Ta jízda autem mu musela připadat dlouhá jako cesta kolem světa. Jinými slovy, kdybych chtěla, mohla bych docílit toho, aby mi čas plynul pomaleji. Stačí vyhledávat nové zážitky. V tu ránu svůj mozek natolik zaměstnám, že si navodím dojem delšího života. Pokud to ovšem chci. Je to tak trochu *Hlava XXII*. Život mi plyne rychle, ale nijak zvlášť mě nebaví, takže tahle kombinace by docela ušla. Kdybych chtěla život zpomalit, musela bych přehodit výhybku.

Ukousnu si chleba, který je tak plný vlákniny, že je skoro černý. Jako dezert mě čeká studená ovesná kaše. Okusuju pero a snažím se luštit nedělní křížovku. „Přesně vystihnout.“ Dvacet dva písmen svisle. Končí na „hlavičku“. To je lehké. Uhodit hřebík na hlavičku. „Silná životní energie.“ Šest písmen vodorovně. Končí na O.

„Mají tu i závodní tretry, ty se mi budou hodit. Mají karbonovou podrážku a nastavitelné vodítko tkanic, no výborně! Taky jsou v akci, původně 3 190 korun, teď za 2 750.“

„Já mám v hlavě úplně prázdko. Silná životní energie na šest?“

Magnus se zahledí před sebe, na stránce se závodními tretrami s nastavitelným vodítkem tkanic se jeho prsty vznášejí nad ikonkou *Koupit*. Pak se celý rozzáří.

„Libido!“

„Libido?“

Napíšu libido a samozřejmě to tak je. Tak je to vždycky, když něco řekne Magnus.

„Já myslela, že libido souvisí jenom... se sexem. Že to je, když, no...“

„To nejsi jediná, za to můžou Freudovy pudové teorie. Doopravdy ale libido představuje životní energii, chuť do života. Tak já si je teda kupuju!“

Magnus kupuje závodní tretry a já hledím do křížovky na slovo libido. „Velká chuť do života.“ Horší je, když máte skoro pořád hlad. A kuřecí kůžičky života vytahujete rovnou z odpadu, když to řeknu trochu poeticky. Hlad nemám, ale najedená určitě taky nejsem.

„A ty ho máš teda silné, to... libido?“

Magnus vzhledne od studené kaše.

„Jo, řekl bych, že ano.“

„Ale...“

... přece spolu nikdy nespíme, vyhrkla jsem málem. Jenže to nahlas říct nemůžu. My se totiž o sexu nebavíme. Je to tak trochu tabu, protože jsme spolu přestali spát. Podle všeho ale libido znamená taky životní energii. Beru zpátečku a zeptám se jinak.

„Ale jak se to teda projevuje?“

„Jak to myslíš? No tak třeba rád jezdím na kole. Zrovna jsem si koupil parádní cyklistické tretry, ve kterých se mi pojede ještě líp. Plavání, to mám taky moc rád. A hlavně – pozorování ptáků. Práce mě taky hodně baví. Já mám v životě hodně vášní. Podle mě by ses na to měla raději zeptat sama sebe.“

„Co tím chceš jako říct?“

„No, co je tvoje vášeň? Křížovky?“

„To má být ironie?“

„Ne.“

„Co... To má být jako to silné libido, jo? Že máš chuť hodně jezdit na kole? Tak to podle mě Freud v těch svých pudových teoriích nemyslel.“

Ups, teď to asi bylo trochu přes čáru. Magnus zvýší hlas.

„Agneto. Ty máš přece tolik času. Děcka jsou z domu, v práci se zrovna nenadřeš, a co děláš? Luštíš křížovky a čumíš na brakové pořady o starých barácích na francouzském venkově. Nechce se ti se mnou chodit plavat, jezdit na kole ani pozorovat ptáky.“

„To jsou ale přece *tvoje* koníčky.“

„Kdyby ses někdy uráčila přidat, taky by tě bavily. Krom toho se potřebuješ víc hýbat.“

„Prosím?“

„Měla by ses víc hýbat!“

„A to proč?“

Dobře vím, proč si to myslí. Protože bych měla. Protože začínám tloustnout. Protože začínám vypadat na to, co jsem: žena kolem padesátky s pořádným zadkem, vystouplým břichem, striemi a těžkými prsy. Abych se procvičila k ideálu krásy (vypracovaná třiadvacítka, která neporodila žádné dítě), musela bych na kole jezdit nonstop.

„Protože to lidské tělo potřebuje. Správně bychom měli být ustavičně v pohybu.“

„Ustavičně?“

„Nechytej mě za slovo! Proč se s tebou nedá vést normální rozhovor?“

„Když se se mnou podíváš na jeden díl *Francouzských statků*, tak si s tebou zajezdím na kole.“

„Odmítám mrhat svým časem na takovéhle pořady. Jsou naprosto zbytečné. Točí se pro ženy v domácnosti, které

se cpou sladkostmi, aby měly o čem snít a aby vnesly trochu radosti do svého mizerného života poté, co se děti odstěhovaly z domu. Prostě se seberte a kupte si vlastní francouzský statek!“

„To je dost originální a zároveň pěkně povýšený přístup. A kde na to asi máme vzít?“

„No, tak se třeba rozvedte, prodejte barák a za ty prachy si poříďte francouzský penzion. A tam můžete vesele dál uklízet a vařit jako doposud. A potom můžete svůj životní příběh sepsat pro nějaký časopis. Tyhle sny jsem nikdy nechápal.“

„Chceš říct, že bychom se měli rozvést?“

„Ne! Já jenom mluvím o tom, jak vy ženské sedíte doma a sníte o něčem, co sledujete v různých pořadech, a...“

„Magnusi, prosím tě, zadrž. *Jak vy ženské sedíte doma a sníte?* To jsme se jako vrátili do minulosti? A v kterém jsme roce? 1887? A co potom ty? Pořád jezdíš na kole a plaveš a chvílku neposedíš. Před čím utíkáš?“

„Před ničím neutíkám. Já sportuju. Protože se mi to líbí! SKVĚLE SE BAVÍM! A sport je dobrý pro tělo, duši i životní prostředí. Zatímco ležet před televizí a sledovat sedmou řadu *Francouzských statků* není vůbec k ničemu.“

„Co ty o tom víš?“

„Nedělej blbou.“

„Nic nedělám, jenom se ptám.“

„Podle mě v lidech vyvolávají falešné naděje o tom, jak to v životě chodí. Život ti nenaservíruje žádný francouzský statek. Když něco v životě chceš, musíš si to zařídit sama. Proboha, Agneto, co jsou děcka z domu, jako by se s tebou něco stalo.“

„Kupříkladu jsem se začala dívat na *Francouzské statky*. Nehoráznost. Volej psychiatra.“

„Já myslím, že bys potřebovala nějaký koníček, zajímat se o něco jiného než o děti. Aby z tebe nebyla taková ta ženská, co jenom leží a kouká na telenovely.“

„Telenovely? Kam jsme se v čase přesunuli teď? Do roku 1987?“

„Ty víš, jak to myslím.“

Magnus do sebe srknutím hodí zbytek čaje, který už vychladl. Studená kaše, studený čaj, tomu říkám libido!

„Jedu si zaplavat do Edsvikenu. Přidáš se?“

„Ne, díky, jdu se projít s Karin.“

Magnus se celý rozzáří.

„No bezva. V nejspodnější přihrádce v předsiní jsou extra zátěže, které si můžeš uvázat na kotníky.“

„Já už mám extra zátěž kolem pasu, ale díky za péči.“

Magnus s povzdechem zapadne do předsině a vrátí se s těmi směšnými závažími, která se dají páskou na suchý zip připevnit na zápěstí a kotníky. Když je mám na sobě, je to, jako bych měla obzvláště těžký vězeňský nákotník. Magnus jimi praští o stůl.

„Pozdravuj Karin.“

„Určitě.“

Teď už mám za mrazákem i máslo, kávu a trvanlivé mléko. Ve sklepě je docela chládek, takže to funguje perfektně. Ležím na pohovce, přes sebe deku a na ní rozmístěnou kávu s našlehaným mlékem a opečený chléb, na kterém se rozpouští máslo a mísí se s meruňkovou marmeládou. Venku silně fouká a ze stromů se ve spirálách spouští červené listí. S Karin už jsem nemluvila několik měsíců, takže o nějaké procházce s ní nemůže být řeč. Přemítám nad slůvkem libido.

„To ano, Magnus má pořádné libido. Miluje studenou kaši a venkovní koupání v říjnu. Třeba má i chuť na sex.“

O tom já ovšem v současnosti nic nevím. Když jsem ho poznala na tom univerzitním večírku, byl to fešák. Kicki v té době někoho balila a na tom večírku se ho snažila dostat. Já jsem šla tudíž s ní. Ale, ale, kterápak je to kočka? Fridolf? Pojď ke mně, Fridolfe!“

Fridolfův pohled prozrazuje, že pro něj nejsem nic víc než jeden z dekoračních polštářů na pohovce. Jakápak z toho kouká zábava? Proto pokračuje v putování do kuchyně a líně máchá ocasem, jako bych tu nebyla.

„FRIDOLFE! Kdyby tě to zajímalo, to žrádlo ti do mis-ky sypu já. JÁ! Takže kde jsme to byli. Seděla jsem u toho provizorního baru a v náruči držela svoji i Kickinu bundu. Vtom se tam objevil Magnus – vysoký a pohledný a z nějakého nepochopitelného důvodu o mě jevil zájem. Někdy když se probírám starými fotkami, uvědomuju si, že ani já jsem nebyla tak úplně marná. A takhle zpětně je vidět, že se Magnus nespletl. Našel si ženu, která se nikdy nebude snažit zabrat víc prostoru než on. Zpočátku se navíc takovéto protiklady přitahují. Jeden řeční, druhý poslouchá. Jeden buduje kariéru, druhý se stará o děti. Jeden cvičí, druhý se cpe. Jeden v hlavě nosí všemožná fakta, druhý má nulový zájem o důvěryhodné zdroje. Zkrátka a dobře, Magnusovi se podařilo ke mně probojovat i přes všechny bundy v mém náruči. Byl to můj druhý přítel. Musím říct, že se svým prvním, Rogerem, jsem si zdaleka neužila tolik legrace. Myslím, že nikdo z nás dvou tak úplně nechápal, co děláme. S Magnusem to bylo zábavnější. Jeho nadšení bylo povznášející a stejnou intenzitou, s jakou se dokázal zdokonalovat ohledně cyklokalhot, věnoval i studiu ženského pohlaví – chtěl o něm vědět *všechno*. To našemu sexuálnímu životu dodávalo určitou šťávu. Z nás dvou byl v posteli bezpochyby vždycky ten motivovanější. To se mu musí nechat. Stud

v kombinaci s ostychem však nakonec působí nakažlivě na všechny. Já prostě nejsem schopná pořádně vykřiknout, ani pod peřinou ve tmě. A to se přitom Magnus o klitoris naučil všechno, kde začíná a končí a že vede částečně i dolů do stehén, a že pokud ho člověk opravdu vytrvale laská, měla by podle všeho žena vyvrcholit. Kdybych byla sexuoložka a s brýlemi na očích, s perem a papírem v ruce zkoumala náš sexuální život, brzy bych si nejspíš skočila do řeči se slovy: „Počkat, počkat! Sex přece není jen o nějaké technice. Není to obor, na který se zapíšete na technické univerzitě s tím, že když ho dokončíte, máte vyhráno. Je k němu potřeba také smyslnost.“ Ale Magnus je hodný a nadaný, to musím uznat. Má naprosto geniální mozek. Přinejmenším když jde o to učit se nové věci a zdolát IQ testy. Jak je nudný, není navenek vidět. Na rozdíl ode mě, která má nudnou fasádu, a přitom hluboko uvnitř se skrývá plno zábavy. Že bych si udělala ještě jeden opečený chlebiček?“

Magnus bude doma co nevidět. Rychle po sobě zahlazuju stopy. Umyju hrnek od kávy a vrátím ho do skříňky, vyvětrám vůni slaniny, kterou jsem si koupila k obědu, vyhodím odpadky s obalem od slaniny, shodím župan a nasoukám se do sportovního oblečení a pak sbírám různě poházené části novin, které přijdou do sběru. Zarazím se nad fotkou usměvavé ženy stojící před bílou tabulí. Článek nese název „Jak dosáhnout pracovního úspěchu“. To bych si měla přečíst, jenže se mi ani trochu nechce. Ale... Pod ním se nachází takové ty vtipné soukromé inzeráty, kde se lidé pokoušejí prodat staré gramodesky, koupit stará auta nebo se s někým seznámit. Kdo takové novinové inzeráty ještě dneska vůbec čte a co za člověka na ně odpoví? Kdo napsal tohle? Nějaké dítě, které si z lidí dělá legraci?

Starší chlapec potřebovat pomoc. Ihned. Vaření. Prání. Úklid moc velký dům. Velmi důležité: každý pátky v 17.00 sedět za bar. Musí mluvit švédsky! Chlapec bydlí Saint Carelle. Provence. Francie. Odpověď psát na barfabien@gmail.com.